

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

24 март 1993 година*

„Държавни помощи – Задължение за предварително нотифициране”

По дело C-313/90

Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques (CIRFS), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж, и други, за които се явяват адв. Michel Waelbroeck и адв. Alexandre Vandencasteele, от адвокатската колегия на Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. E. Arendt, 8-10 rue Mathias Hardt,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Cusack, правен съветник, и г-н M. Nolin, от нейната правна служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в кабинета на г-н Roberto Hayder, от нейната правна служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

подпомаган от

Френската република, за която се явява г-жа Edwige Belliard, заместник-директор по правните въпроси в министерството на външните работи, и г-н Géraud de Bergues, главен помощник-секретар по външните работи, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург във френското посолство Франция, 9 boulevard du Prince Henri,

и

Allied Signal Inc., дружество, учредено съгласно американското право, установено в Morristown, Ню Джърси (Съединени американски щати),

Allied Signal Fibers Europe SA, дружество с ограничена отговорност, учредено съгласно френското право, установено в Париж, за които се явяват адв. Jacques Ferry и адв. Alain Piquemal, avocats от адвокатската колегия на Париж, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Gaston Vogel, 9 rue Pierre d'Aspelt,

встъпили страни,

---

* Език на производството: френски.

с предмет отмяна на Решение на Комисията от 1 август 1990 г., с което Комисията указва, че не съществува задължение за предварително нотифициране относно предоставената помощ на Allied Signal от френското правителство за създаване на производствена единица за полиестерни прежди с висока здравина в регион Longwy и приема, че съдържанието и интензивността на тази помощ е достатъчна и, доколкото е необходимо, на писмото на Sir Leon Brittan, заместник-председател на Комисията, от 4 октомври 1990 г. в потвърждение на тази позиция,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател на състав, г-н M. Zuleeg, г-н R. Joliet, г-н J. C. Moitinho de Almeida, и г-н D. A. O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н C. O. Lenz,

секретар: г-н H. A. Ruehl, главен администратор,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища, представени на съдебното заседание от 9 юли 1992 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на съдебното заседание от 17 септември 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, получена в секретариата на Съда на 12 октомври 1990 г., Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (Международен комитет по изкуствена коприна и синтетични влакна, наричан по-нататък „CIRFS”) - сдружение, учредено съгласно френското право, - AKZO NV (наричано по-нататък „AKZO”) - дружество, учредено съгласно нидерландското право, - Hoechst Aktiengesellschaft (наричано по-нататък „Hoechst”) дружество, учредено съгласно германското право, Imperial Chemical Industries plc (наричано по-нататък „ICI”), дружество, учредено съгласно английското право, и SNIA Fibres SpA (наричано по-нататък „SNIA Fibres”), дружество, учредено съгласно италианското право, предявяват иск по силата на член 173, алинея втора от Договора за ЕИО за отмяната на Решение на Комисията от 1 август 1990 г. и, доколкото е необходимо, на писмо на Sir Leon Brittan, заместник-председател на Комисията, от 4 октомври 1990 г. В оспорваното решение, Комисията приема, че не съществува задължение за предварително нотифициране относно предоставената от френското правителство помощ на дружеството Allied Signal за създаване на производствена единица за

полиестерни преди с висока здравина в регион Longwy, и че съдържанието и интензивността на тази помощ е достатъчно. В разглежданото писмо, Sir Leon Brittan потвърждава този анализ..

Правна уредба и предистория на спора

2. С Решение 85/18/ЕИО от 10 октомври 1984 г. относно определяне на зони, които могат да се възползват от френската програма за помощи за регионално планиране („Prime d'aménagement du territoire”) (ОВ L 11, стр. 28), Комисията разрешава, като съвместимо с Общия пазар, предоставянето на помощи за регионално планиране в някои области на континентална Франция, включително регион Longwy в Meurthe-et-Moselle. Съгласно член 7 обаче решението не засяга спазването на действащи или приети за в бъдеще специални правила относно помощта в определени сектори.

3. На 19 юли 1977 г., Комисията изпраща писмо до държавите-членки, озаглавено „Подпомагане на сектора за производство на синтетични влакна”. То обхваща следните твърдения: „промишлеността за производство на синтетични влакна в ЕИО може да произвежда много повече, отколкото реално може да продаде”; „Комисията ... счита, че от сега нататък и за период от две години държавите-членки трябва да се въздържат от вземането на нови решения за предоставяне на помощ, които могат да имат за последици повишаване на съществуващия производствен капацитет ... Що се отнася до регионалните помощи за производство на синтетични влакна, те трябва да бъдат прекратени, дори когато националните нормативни актове предвиждат автоматичното предоставяне на помощи, без необходимост от предварително нотифициране”. В това писмо се казва още, че Комисията трябва предварително да бъде нотифицирана относно всякакви помощи, които държавите-членки възнамеряват да предоставят, независимо дали включват повишаване на капацитета. Безспорно е, че държавите-членки адресати се съгласяват с „дисциплината”, установена в това писмо.

4. След получаване отговорите на държавите-членки, през 1978 г. Комисията изпраща меморандум, който съдържа известен брой уточнения относно тълкуването, което трябва да се направи на дисциплината, по-специално по отношение на нейното приложно поле, което „включва акрилни, полиестерни и полиамидни влакна за текстилна или промишлена употреба”. Безспорно е, че тази дефиниция на приложно поле на дисциплината не е оспорена до този момент от държавите-членки адресати.

5. Така установената дисциплина е удължавана на всеки две години и нейното приложно поле в подходящите случаи е разширявано, действащата версия към момента на завеждане на настоящия иск, е установена в съобщение от 8 юли 1989 г. (ОВ С 173, стр. 5). Това съобщение, озаглавено „Помощ за промишлеността за производство на синтетични влакна”, предвижда по-специално, че Комисията „ще

продължава да изразява *a priori* неблагоприятно мнение по отношение на предлаганата от държавите-членки помощ.. която има за последица повишаването на нетния производствен капацитет на дружествата в сектора за производство на синтетични влакна (акрилни, полиестерни, полипропиленови и полиамидни влакна и прежди и структурирането на тези нишки, независимо от естеството или вида на продукта или крайната употреба)”.

6. Представената пред Съда преписка показва, че през 1989 г. CIRFS научава, че Allied Signal Inc., дружество, учредено съгласно американското право, и Allied Signal Fibers Europe SA („Allied Signal”), неговото френско дъщерно дружество, се свързват с испанското, австрийското и френското правителство, за да проучат възможността за получаване на субсидия за изграждането на производствена единица за производство на промишлени полиестерни влакна. CIRFS предоставя тази информация на Комисията и моли същата да се намеси спрямо въпросните правителства. То също влиза в пряка връзка с тези правителства и с представители на Allied Signal, за да уведоми същите относно своето гледище, че всякаква помощ в този сектор е несъвместима с действащата дисциплина.

7. Преговорите между Allied Signal, от една страна, и испанското и австрийското правителство, от друга страна, са неуспешни и, следователно, никаква помощ не е предоставена от тези правителства.

8. На 20 юни 1990 г., CIRFS иска от Комисията да се намеси спрямо френските власти, с оглед те да не предоставят субсидия на Allied Signal. На 29 юни 1990 г., AKZO открива, че френското правителство е взело решение да предостави на Allied Signal помощ за регионално планиране с оглед на създаването в регион Longwy на фабрика за производството на полиестерни влакна за промишлено приложение, а именно за доставка на европейските производители на гуми, и пише на Sir Leon Brittan, заместник-председател на Комисията, който отговаря за конкуренцията, за да уведоми същия относно своята загриженост във връзка с предоставянето на тази помощ и за да помоли същия за евентуални коментари.

9. На 1 август 1990 г., Комисията изпраща на CIRFS писмо, в което заявява, че въпросната помощ представлява приложение на системата за помощи за френското регионално планиране, и че решението за предоставянето на помощта е съобщено на предприятието „преди последното разширяване на дисциплината относно изкуствените влакна”, и че, следователно, не е съществувало задължение за предоставяне на предварително нотифициране.

10. С писмо от 4 октомври 1990 г. до AKZO, Sir Leon Brittan потвърждава позицията, приета в това писмо, и отбелязва по-специално че докато съответната дисциплина е формулирана сравнително общо, Комисията до месец юли 1989 г., е тълкувала в по-

тесен смисъл, като приложима само спрямо влакна, предназначени за употреба в текстилния сектор.

11. Тогава ищците предявяват настоящия иск.

12. С Определения от 20 март 1991 г. Съдът предоставя на Френската република, на Allied Signal и на Allied Signal Fibers Europe разрешение да встъпят в подкрепа на заключенията на Комисията.

13. С писмо от 7 януари 1993 г. АКЗО уведомява Съда, че желае да преустанови производството в съответствие с член 78 от Процедурния правилник. С Определение от 18 февруари 1993 г. Председателят на пети състав постановява дело С-313/90 да бъде отстранено от регистъра на Съда, доколкото се отнася до иска, предявен от АКЗО.

14. За по-широко изложение на, на хода на производството, както и на правните основания и доводи на страните се прави препратка към доклада от съдебното заседание. По-нататък тези елементи от преписката се упоменават единствено в необходимата степен по преценка на Съда.

Предмет на производството

15. Съдът трябва *in limine* да определи предмета на производството.

16. В своите заключения, ищците искат Съда да отмени решението на Комисията от 1 август 1990 г. и писмото на Sir Leon Brittan от 4 октомври 1990 г. Те поддържат, че противно на направения от Комисията анализ, разглежданата помощ попада в приложното поле на дисциплината и следователно, в съответствие с нея, трябва да е подлежала на изискването за предварително нотифициране съгласно член 93, параграф 3 от Договора.

17. Ясно е от член 93, параграф 3, че задължението за предварително нотифициране има за цел да подпомогне Комисията да реши дали да стартира процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора. Съответно, решението на Комисията, че оспорваната помощ не подлежи на това задължение, представлява отказ за стартиране на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2, на основание, че става въпрос за съществуваща помощ, за която вече е предоставено предварително разрешение с упоменатото по-горе Решение 85/18.

18. Следователно, исковата молба трябва да се тълкува като насочена към отмяната на отказа на Комисията стартиране на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2, както се излага в двете упоменати по-горе съобщения.

По допустимостта

19. Встъпилите страни повдигат възражения по недопустимост, като по същество твърдят, че ищците нямат *locus standi* съгласно член 173, алинея втора от Договора. Ищците твърдят, че встъпилите страни нямат право да правят подобно възражение.

20. В това отношение трябва да се отбележи, че в своята защита Комисията просто иска Съда да отхвърли иска по същество и не оспорва *locus standi* на ищците. Напротив, Комисията твърди, че отказът на конкурентите на предприятие, на което е предоставена помощ *locus standi*, за да оспорят решението на Комисията, с което се отказва стартиране на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора, би създало сериозен недостатък в системата за правна защита, предвидена по член 164 от Договора.

21. По отношение на правото на встъпилите страни да направят възражение за недопустимост, трябва да се отбележи, че съгласно член 37, алинея трета от Статута (ЕИО) на Съда, заключенията, направени в исковата молба за встъпване, могат само да имат за цел да подпомогнат заключенията на една от страните. Освен това, член 93, параграф 4 от Процедурния правилник предвижда, че встъпилата страна трябва да приеме делото във вида, в който то се намира към момента на нейното встъпване.

22. Следва, че встъпилите страни нямат право да правят възражение за недопустимост, и следователно Съдът не е длъжен да разглежда правните основания, които те са посочили.

23. При все това, тъй като става въпрос за възражение за недопустимост, което включва съображения за обществен ред, Съдът трябва да проучи по собствена инициатива съгласно член 92, параграф 2 от Процедурния правилник (вж., по-специално Решение от 11 юли 1990 г. по съединени дела Neotype Techmasheport/Комисия и Съвет, C-305/86 и C-160/87, Recueil, стр. I-2945).

24. За тази цел, първо трябва да се има предвид, че мярка може да бъде оспорена съгласно член 173 от Договора, само ако тя има правни последици (вж. Решение от 31 март 1971 г. по дело Комисия/Съвет, 22/70, известно като „AETR”, Recueil, стр. 263).

25. В този смисъл, на първо място трябва да се отбележи, че с приемането на становището, че помощта не подлежи на процедурата за предварително нотифициране, предвидена по член 93, параграф 3 от Договора, Комисията счита, че въпросната помощ, от една страна, не попада в приложното поле на дисциплината и, от друга страна, като помощ за регионално планиране, обхваната от упоменатото по-горе Решение 85/18, тя представлява съществуваща помощ.

26. Освен това, оспорваното решение не представлява просто подготвителна мярка, за която възможността за предявяване на иск срещу решението за прекратяване на процедурата осигурява

достатъчна защита, в случай че то се окаже незаконосъобразно. Решението за отказ за стартиране на процедурата, предвидена по член 93, параграф 2 от Договора, е окончателно и, следователно, не може да се определя като проста подготвителна мярка.

27. Така че може да се направи извода, че оспорваното решение има окончателни правни последици и следователно може да бъде оспорено съгласно член 173 от Договора.

28. Второ, с оглед на факта, че адресат на решението е Френската република, а не ищите, трябва да се разгледа дали решението е от пряк и индивидуален интерес на ищите по смисъла на член 173, алинея втора от Договора.

29. Безспорно е, че CIRFS, сдружение, което обединява основните международни производители на синтетични влакна, е завеждало в интерес на тези производители известен брой производства, свързани с политиката на реструктуриране на този сектор. По-специално то е било събеседник на Комисията във връзка с въвеждането на дисциплината и нейното продължаване и приспособяване. Освен това, по време на процедурата преди настоящия спор, CIRFS активно води преговори с Комисията, по-специално като предоставя писмени становища на същата и като поддържа тесни връзки с компетентните служби.

30. Следователно, положението на CIRFS в качеството на преговаряща страна по дисциплината е засегнато от оспореното решение. Следователно, искът е допустим, доколкото CIRFS е засегнато (Решение от 2 февруари 1988 г. по съединени дела Van der Kooy и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219).

31. Тъй като става дума за един и същи иск, не е необходимо да се разглежда дали другите ищи имат право да завеждат производство.

По същество

32. За да покажат, че искът е изцяло неоснователен, френското правителство и Allied Signal твърдят, че дадено предприятие, което е трета страна, няма право да оспорва тълкуването, което Комисията и държавите-членки са направили на съдържанието на дисциплината. Встъпилите страни изтъкват, че основните адресати на дисциплината по помощта са държавите-членки, и че, съгласно практиката на Съда (вж. Решение от 24 февруари 1987 г. по дело Deufile/Комисия, 310/85, Recueil, стр. 901), подобна дисциплина не представлява друго, освен прости правила, които установяват начина на поведение, което Комисията възнамерява да следва след като държавите-членки са дали своето съгласие за условията и обхвата на нейните съобщения.

33. Този довод не може да бъде приет.

34. На първо място, този случай трябва да се разграничи от случая по упоменатото по-горе Решение по дело Deufile/Комисия. Последното по същество се отнася до въпроса дали разглежданата дисциплина може да въплъти дерогация от нормите на Договора, докато повдигнатият в настоящото дело въпрос е дали подобна дисциплина може да има задължителни последици. Следователно, хода на разсъждения, следван от Съда в Решение по дело Deufile Комисия не може да бъде пренесен в настоящото дело.

35. Второ, в този случай правилата, установени в дисциплината и приети от държавите-членки, сами по себе си имат за последица, поспециално, да оттеглят за някои видове помощ, които попадат в нейното приложно поле, на предоставено разрешение и, следователно, – на нейното квалифициране като нова помощ и при това, нейното подчиняване на задължението за предварително нотифициране.

36. Следователно, фактът, че дисциплината е резултат от споразумение между държавите-членки и Комисията, не променя обективното значение на нейните клаузи или нейните задължителни последици.

37. Следователно, необходимо е да се разгледат приведени от ищите правни основания.

38. С първото правно основание ищите твърдят, че дисциплината се прилага спрямо промишлени влакна към момента, в който френското правителство заявява, че е взело своето решение, а именно м. юни 1989 г. Те твърдят, че дисциплината се е прилагала от 1977 г. спрямо сектора на синтетичните влакна, предназначени както за промишлено, така и за текстилно приложение. В този смисъл, те се основават, поспециално на текста на дисциплината от 19 юли 1977 г., който наистина прави някакво разграничение въз основа на предвидената употреба на влакната, и на меморандума от 1978 г., в който Комисията заявява, че приложното поле на дисциплината включва акрилни, полиестерни и полиамидни влакна както за текстилна, така и за промишлена употреба.

39. В своята защита и по време на съдебното заседание, Комисията твърди, че дисциплината има за цел да избегне повишаването на производството в секторите, в които вече съществува свръхпроизводство и производствен свръхкапацитет. Но производствен свръхкапацитет съществува само в сектора на синтетичните влакна за текстилно приложение. При все това Комисията признава, че първоначално тя е заявила, че приложното поле на дисциплината включва акрилни, полиестерни и полиамидни влакна както за текстилна, така и за промишлена употреба. Освен това, по време на съдебното заседание тя признава, в светлината на съдържанието на упоменатия по-горе меморандум от 1978 г., че към този момент, дисциплината обхваща всички видове влакна.

40. Следователно, може да се направи извода, че през 1977 г., към момента на влизане в сила на дисциплината, нейното приложно поле включва всички видове синтетични влакна, включително влакна, които са предназначени за промишлено приложение.

41. Остава да се разгледа дали приложното поле на дисциплината от тогава е променяно и като следствие промишлените влакна се изключени от него към материалното време на настоящото дело.

42. В това отношение, Комисията твърди, че дисциплината е изменена с решение от м. юни 1988 г., с което тя разрешава предоставянето на помощ на германски производител на синтетични влакна, а именно Faserwerk Bottrop, за създаване на нова производствена единица на много фини и нетъкани полипропиленови и полиетиленови влакна, като това решение е основано на заключението, че производствената единица няма да снабдява традиционния текстилен сектор и конфекционния сектор, който е единственият сектор, според становището на Комисията, обхванат от дисциплината. Според Комисията това решение представлява мълчаливо изменение на дисциплината, което тя впоследствие трябва да вземе предвид, за да спази принципа на равно третиране. Освен това, Комисията приема, че CIRFS е взело предвид това мълчаливо изменение, по-специално доколкото то поисква, предвид на подновяването на дисциплината през 1989 г., тя да бъде разширена и да обхваща преди с висока здравина, а именно преди за промишлено приложение.

43. Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

44. Мярка с общо приложение не може да бъде изменена мълчаливо с индивидуално решение.

45. Освен това, не е възможно позоваване на принципа на равно третиране, нито на този на защита на легитимните очаквания, за да бъде основателно повторението на неправилно тълкуване на мярка.

46. Накрая, реакцията на CIRFS при искането за разширяване на приложното поле на дисциплината, за да обхване преди с висока здравина не може да засегне обективното тълкуване, което трябва да се направи на тази мярка.

47. Следователно, трябва да се поддържа, че приложното поле на дисциплината не се изменя от решението Bottrop или от някоя от реакциите на CIRFS след това решение.

48. Френското правителство също твърди, че приложното поле на дисциплината е променено между датата, когато тя е приета, и датата, на която е предоставена разглежданата помощ. То отбелязва, че в своето писмо от 7 юли 1987 г. относно подновяване на дисциплината за периода 1987 до 1989 г. Комисията заявява, че „търсенето в Общността на синтетични влакна и преди за текстилно приложение се очаква в

най-добрия случай да бъде в застой в близко бъдеще ...". Правителството прави извода, че докато правилата, установени в писмото от 6 юни 1989 г., което безспорно обхваща промишлените влакна, влязат в сила, то е оправдано при вземане на становището, че оспорваната помощ попада извън дисциплината.

49. Този довод трябва да бъде отхвърлен.

50. Тъй като дисциплината се прилага от 1977 г. спрямо сектора на синтетични влакна за текстилно или промишлено приложение, не може да се приеме, че нейното приложно поле може да бъде ограничено от съображение, указано в писмо относно икономическото положение на сектора.

51. Следователно, трябва да се поддържа, че дисциплината е приложима и винаги се е прилагала в сектора на влакната, предназначени за промишлено приложение. Следва, че оспорваната помощ подлежи на задължението за предварително нотифициране и не е необходимо да се определя точната дата, на която е предоставена въпросната помощ.

52. В светлината на всички предходни съображения, трябва да бъде отменено решението, съобщено на CIRFS с писмо от Комисията от 1 август 1990 г., с което Комисията отказва да стартира процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора по отношение на предоставената помощ от Френската република на Allied Signal с оглед на създаване на фабрика за полиестерни влакна в регион Longwy.

По съдебните разноски

53. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. След като Комисията е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати разноските, с изключение на направените по обезпечителното производство, които ще бъдат заплатени от ишците.

54. Съгласно член 69, параграф 4, алинеи първа и втора, Френската република, от една страна, и Allied Signal и Allied Signal Fibers Europe, от друга, трябва да заплатят направените от тях разноски.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1. Решението, съобщено на CIRFS с писмо от Комисията от 1 август 1990 г., с което Комисията отказва да стартира процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора по отношение на предоставената помощ от Френската република на Allied Signal с оглед на създаване на фабрика за полиестерни влакна в регион Longwy, се отменя.

2. Осъжда Комисията да заплати съдебните разноси, с изключение на тези, направени във връзка с производството по събеседване, които ще бъдат заплатени от ищците. Осъжда встъпилите страни да заплатят направените от тях разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 март 1993 година.

Подписи